

Πόσοι εξεπλάγησαν που η πρυτανική αρχή του Παντείου τοποθέτησε τεράστιες πόρτες στο χώρο του πανεπιστημίου, αποκλείοντας και τους τελευταίους ελεύθερους χώρους του;

Λίγοι. Και κάποιοι άλλοι ίσως να είπαν “και τί πειράζει;”

Η ανεκτικότητα, έλεγε κάποιος, είναι μια άλλη ονομασία για την αδιαφορία. Κι αν ισχύει αυτό, δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι έχουμε φτάσει σαν κοινωνία στο σημείο να καταστρατηγούνται όχι μόνο και τα τελευταία εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα αλλά και οι στοιχειώδεις προϋποθέσεις μιας αξιοπρεπούς διαβίωσης και εμείς απλά να μένουμε αδρανείς.

Τα όσα συμβαίνουν το τελευταίο διάστημα στη χώρα δεν εντοπίζονται μονάχα στο επίπεδο της οικονομίας, ένα μακροεπίπεδο που αφορά και απασχολεί μονάχα μερικούς οικονομολόγους στην τηλεόραση ή τους αρχηγούς των ευρωπαϊκών κρατών, αλλά και στο επίπεδο της απλής καθημερινότητας. Εκεί όπου ο εργαζόμενος ακούει ξαφνικά τη “λύση της σύμβασης εργασίας” του από το στόμα του εργοδότη, εκεί όπου ο συνταξιούχος μετράει τα κέρματα που έχει στην παλάμη του για να αγοράσει τα προς το ζειν ή εκεί όπου ένας ελεύθερος δημόσιος χώρος τσιμεντοποιείται ή περιφράσσεται από πελώριους φράχτες.

οι ελεύθεροι χώροι δεν είναι τσιφλίκι κανενός πρύτανη

Το γεγονός της περίφραξης των χώρων του Παντείου, των τελευταίων δηλαδή ελεύθερα προσβάσιμων χώρων ανάμεσα στο κτήριο Στασινόπουλου (“γυάλινο κτήριο”) και την Πρυτανεία και του αιθρίου που περικλείεται από το Νέο Κτήριο, δεν μας εκπλήσσει και ούτε μπορούμε να το δούμε μεμονωμένα. Θεωρούμε ότι είναι απλά η εφαρμογή στην πράξη της κατάργησης του ασύλου και της ιδιωτικοποίησης του πανεπιστημίου – άρα και των χώρων του.

Η περιστολή του δημόσιου χώρου, του χώρου δηλαδή όπου ακριβώς ο καθένας έχει το δικαίωμα να βρίσκεται χωρίς να εξετάζεται η οικονομική ή κοινωνική του θέση, όπου μπορούν να ανταλλάσσονται ελεύθερα ιδέες και απόψεις χωρίς καμιά κρατική παρέμβαση και περιορισμό, αποτελεί σταθερή επιδίωξη της εξουσίας τα τελευταία χρόνια, με σκοπό την ολοένα περισσότερη απομόνωση, αποξένωση και ιδιώτευση των ανθρώπων.

Η επιδίωξη αυτή υλοποιείται στα πανεπιστήμια με τη μορφή της περίφραξης του χώρου τους, όπως το είδαμε πολλές φορές να γίνεται, με πολύ πρόσφατα στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου όπου η πρυτανική αρχή τοποθέτησε πύλες για τους πεζούς αποκλείοντας στην πραγματικότητα ολόκληρη τη γειτονιά του Ζωγράφου. Και όλα αυτά ακριβώς με στόχο τη διαφύλαξη της ακαδημαϊκής “ομαλότητας” μέσω της αποτροπής πολιτικών εκδηλώσεων, της εξάλειψης των κινηματικών διαδικασιών που σαμποτάρουν την εύνομη λειτουργία του πανεπιστημίου καθώς και κάθε κοινωνικής δραστηριότητας (πάρτι, γκράφιτι, άραγμα στους χώρους του κτλ.) που οικειοποιείται πανεπιστημιακούς χώρους χωρίς την άδεια ή τη θεσμική αναγνώριση από τις πρυτανικές αρχές και που